

Hoger beroep Vreemdelingenrecht

13 januari 2010

ECLI:NL:RVS:2010:BL0267

Op 13 januari 2010 heeft de Raad van State een hoger beroep procedure behandeld op het gebied van vreemdelingenrecht, wat onderdeel is van het bestuursrecht. Het zaaknummer is 200904515/1/V1, bekend onder ECLI code ECLI:NL:RVS:2010:BL0267. Voorheen was deze uitspraak bekend onder het Landelijk Jurisprudentienummer (LJN) BL0267.

Soort procedure	Hoger beroep
Instantie	Raad van State
Rechtsgebied	Bestuursrecht » Vreemdelingenrecht
Zaaknummer(s)	200904515/1/V1
Datum uitspraak	13 januari 2010
Datum gepubliceerd	5 april 2013
Formele relaties	Eerste aanleg: ECLI:NL:RBSGR:2009:BI7313, Bekrachtiging/bevestiging
Wetsverwijzingen	Vreemdelingenwet 2000 Vreemdelingenwet 2000 29 Vreemdelingenwet 2000 83
Vindplaatsen	Ars Aequi RV20100007 met annotatie door Y. Bonroy Ars Aequi RV20100007 met annotatie van Y. Bonroy JV 2010, 96 JV 2010/96

Uitspraak

200904515/1/V1.

Datum uitspraak: 13 januari 2010

RAAD VAN STATE

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 26 mei 2009 in zaak nr. 08/16068 in het geding tussen:

[vreemdeling]

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 april 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van

[vreemdeling](hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 mei 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 juni 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 en 2, in onderling verband gelezen, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn standpunt dat de vreemdeling niet kan worden aangemerkt als een refugie sur place niet deugdelijk heeft gemotiveerd nu hij daarbij de bestaande praktijk van arrestatie en detentie van Iraanse bekeerlingen zoals beschreven in het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Iran van juni 2007 en het ten dele geactualiseerde ambtsbericht inzake Iran van februari 2008 niet kenbaar in zijn beoordeling heeft betrokken. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat volgens het in onderdeel C2/2.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) opgenomen beleid de bekering van de vreemdeling dient voort te komen uit een overtuiging die reeds in het land van herkomst bestond en de autoriteiten van dat land van die overtuiging op de hoogte zijn of kunnen geraken. Aan deze vereisten wordt volgens de staatssecretaris niet voldaan.

2.1.1. In het verweerschrift betoogt de vreemdeling, onder andere onder verwijzing naar artikel 5 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn), dat de rechtbank een juiste uitleg heeft gegeven aan het begrip refugie sur place.

2.1.2. Volgens onderdeel C2/2.6 van de Vc 2000, zoals dit ten tijde van belang luidde, kan een persoon een refugie sur place worden, in de eerste plaats ten gevolge van zijn activiteiten buiten het land van herkomst. Deze activiteiten kunnen pas dan aanleiding zijn voor statusverlening, als het gaat om voortzetting van gedrag dat in het land van herkomst aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden, dus een voortzetting van activiteiten die de asielzoeker in het land van herkomst heeft ontplooid (het zo genoemde continuïteitsvereiste).

In de tweede plaats kan iemand volgens evenvermeld onderdeel van de Vc 2000 een refugie sur place worden, doordat tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst de omstandigheden in dit land zich zodanig wijzigen, bijvoorbeeld door een machtswisseling, dat hij bij terugkeer gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Indien de politieke overtuiging pas wordt verkondigd na vertrek uit het land van herkomst, dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat de overtuiging reeds bestond in het land van herkomst, dat de autoriteiten in het land van herkomst van deze overtuiging op de hoogte zijn of kunnen geraken en dat het bekend zijn van deze overtuiging een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag oplevert.

2.1.3. Artikel 5 van de richtlijn luidt:

Ter plaatse ontstane behoefte aan internationale bescherming

1. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de verzoeker het land van herkomst heeft verlaten.

2. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op activiteiten van de verzoeker sedert hij het land van herkomst heeft verlaten, met name wanneer wordt vastgesteld dat de betrokken activiteiten de uitdrukking en de voortzetting vormen van overtuigingen of strekkingen die de betrokkene in het land van herkomst aanhingt.

3. (...).

Volgens artikel 38, eerste lid, eerste volzin, van de richtlijn doen de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk 10 oktober 2006 aan de richtlijn te voldoen.

2.1.4. Bij besluit van 10 november 2008, nr. 2008/27, is onderdeel C2/2.6 van de Vc 2000 gewijzigd. Volgens de toelichting bij dit besluit zijn de formuleringen in dit onderdeel van de Vc 2000 aangepast aan het nieuwe artikel 3.37b van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000), dat overeenkomt met artikel 5, eerste en tweede lid, van de richtlijn.

Artikel 3.37b van het VV 2000, dat op 25 mei 2008 in werking is getreden, luidt:

1. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan gegrond zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de desbetreffende vreemdeling het land van herkomst heeft verlaten.

2. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 kan gegrond zijn op activiteiten van de desbetreffende vreemdeling sedert hij het land van herkomst heeft verlaten, met name wanneer wordt vastgesteld dat de betrokken activiteiten de uitdrukking en de voortzetting vormen van overtuigingen of strekkingen die de betrokkene in het land van herkomst aanhingt.

Volgens onderdeel C2/2.6 van de Vc 2000, zoals dit nu luidt, kan een persoon een refugie sur place worden, ten eerste doordat tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst de omstandigheden in zijn land van herkomst zich zodanig wijzigen, bijvoorbeeld door een machtswisseling, dat hij bij terugkeer gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie artikel 3.37b, eerste lid, van het VV 2000). Indien de politieke overtuiging pas wordt verkondigd na vertrek uit het land van herkomst, kan de desbetreffende vreemdeling refugie sur place worden met name indien hij aannemelijk maakt dat de overtuiging reeds bestond in het land van herkomst. In ieder geval is vereist dat de autoriteiten in het land van herkomst van deze overtuiging op de hoogte zijn of kunnen geraken en dat het bekend zijn van deze overtuiging een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag oplevert.

Ten tweede is het volgens dit onderdeel van de Vc 2000 mogelijk dat iemand ten gevolge van zijn eigen activiteiten buiten het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging als hij naar dat land zou terugkeren. Deze activiteiten kunnen met name aanleiding zijn voor statusverlening als het gaat om voortzetting van gedrag dat in het land van herkomst aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden, dus een voortzetting van activiteiten die de asielzoeker in het land van herkomst heeft ontplooid (zie artikel 3.37b, tweede lid, van het VV 2000).

2.1.5. Artikel 5 van de richtlijn eist niet dat, om te worden aangemerkt als refugie sur place, sprake is van voortzetting van activiteiten die een vreemdeling in het land van herkomst heeft ontplooid dan wel van een overtuiging die reeds bestond in het land van herkomst.

Onderdeel C2/2.6 van de Vc 2000, zoals dit ten tijde van belang luidde, was derhalve in zoverre niet in overeenstemming met artikel 5 van de richtlijn, terwijl de implementatietermijn daarvan reeds was verstreken.

Een beroep op het destijds gevoerde beleid, dat nadien met het oog op artikel 5 van de richtlijn is aangepast, kan de staatssecretaris dan ook niet baten. Hieruit volgt dat de grieven 1 en 2 falen.

2.2. In grief 3 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Iran van 22 juli 2008 en het gegeven dat een wetsvoorstel tot strafbaarstelling van geloofsafval op 9 september 2008 door het Iraanse parlement is aangenomen bij haar oordeel te betrekken, heeft miskend dat deze informatie niet door partijen tegenover haar is ingeroepen, zodat zij een onjuiste toepassing aan artikel 83 van de Vw 2000 heeft gegeven.

2.2.1. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, relevant kunnen zijn.

Ingevolge het derde lid verzoekt de rechtbank de staatssecretaris om zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

2.2.2. Blijkens het proces verbaal van het verhandelde ter zitting van de rechtbank heeft de gemachtigde van de vreemdeling gewezen op de motie van het lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal Anker c.s. van 3 juli 2008 (Kamerstukken II, vergaderjaar 2007-2008, 19 637, nr. 1210), volgens welke het klimaat in Iran voor bekeerde moslims sedert het laatste ambtsbericht inzake Iran verder is verslechterd, getuige een bij het Iraanse parlement ingediend wetsvoorstel waarin de doodstraf wordt voorgesteld als sanctie op afvalligheid. Voorts heeft die gemachtigde gewezen op de reactie van de staatssecretaris op die motie bij brief van 21 oktober 2008 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II, vergaderjaar 2007-2008, 19 637, nr. 1231), waarin de staatssecretaris onder meer wijst op het algemeen ambtsbericht inzake Iran van 22 juli 2008.

Naar aanleiding hiervan heeft de rechtbank het onderzoek heropend en de staatssecretaris met het oog op de toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 verzocht een aantal vragen te beantwoorden, waaronder de vraag of voormeld wetsvoorstel en de passage in het ambtsbericht van 22 juli 2008 dat in de verslagperiode (1 juli 2007 tot en met 15 juli 2008) is gebleken dat de autoriteiten strenger zijn opgetreden tegen bekeerlingen, aanleiding zijn voor handhaving, intrekking of wijziging van het besluit. In dit verband heeft de rechtbank er op gewezen dat het wetsvoorstel op 9 september 2008 door het Iraanse parlement is aangenomen. Weliswaar is deze omstandigheid niet door de vreemdeling ingeroepen, doch zij ligt in het verlengde van hetgeen door hem tegenover de rechtbank is aangevoerd. Onder deze omstandigheden bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 83 van de Vw 2000.

Grief 3 faalt.

2.3. Grief 4 heeft volgens de staatssecretaris geen zelfstandige betekenis. Nu de overige grieven falen, faalt ook deze grief.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Conclusie

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink

voorzitter

w.g. De Groot

ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 januari 2010

210.

Verzonden: 13 januari 2010

Voor eensluidend afschrift,

de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser